

НЕДЯЛКО ЙОРДАНОВ
СТРАШНИ СМЕШКИ,
СМЕШНИ СТРАШКИ

chitanka.info

ПЕСНИЧКА — ПРОЛОГ

*Здравей, приятелю чудесен!
И ти здравей! И ти здравей!
Започваме със малка песен
и ако искаш, с нас запей!*

*Какво за песента е нужно?
Да се запее, първо, дружно,
и второ — в песента да има
мелодия със стих и рима.*

*Тъй става песента любима
на двама, после и на трима,
със теб сме вече четирима,
със теб — петима, с теб — шестима.*

*Без песничка човек е беден —
ела при нас да станем седем.
А ти защо си тъй ядосан?
Ела при нас да станем осем.*

*Ела и ти с гласа си весел
да станем девет, после десет
и да запеем тази песен,
която има припев лесен:*

*Здравей, приятелю чудесен!
И ти здравей! И ти здравей!
Не може на света без песен
и затова със нас запей!*

Какво за песента е нужно?

*Да се запее, първо, дружно,
и второ — в песента да има
мелодия със стих и рима.*

*И щом във песента ги има —
за всички става тя любима
и значи е необходима
през пролет, лято, есен, зима.*

*Да пеем всички тази песен,
която има припев лесен:
Здравей, приятелю чудесен...*

ПЪРВА ЧАСТ

ГЛАВА ПЪРВА

Тръгнал Зайо за награда на Балканиада

*И тъй, започваме романа...
Това е горската поляна.
Това е заекът Стоянчо.
Това е неговото ранчо.
Стоянчо зеленчук отглежда
и на редици го нарежда:
сади, полива, прекопава
(професията му е такава).
Със плевелите той се бори
и сам на себе си говори:*

*— Ти си там, а аз съм тук.
Аз съм сам, а ти си с друг.
Праз, пипер, домати, лук —
идвайте за зеленчук!
Свеж през цялата година
(няма го на магазина,
даже никъде го няма).
Лев и двайсет килограма!
Лев и трийсет килограма —
няма никаква измама.
Зеленчук узрял и чист!
Я!
Какъв е този лист?
И какво ли тука пише?
Май на вносно ми мирише.
Духнал го е някой вятър?
Пуснал го е авиатор?
Авиатор! Но какъв?*

Замирисва ми на лъв!
ЛЪВ и трийсет килограма!...
Интересно, никой няма.
Почеркът изглежда слонски.
Да не би да е шпионски
от съседната гора?!
Олеле!...
Ура! Ура!
Няма никакво съмнение,
че това е обявление.

Тъй Стоянчо го разгръща,
препрочита и обръща.
Там отгоре и обратно
е написано печатно:

ОБЯВЛЕНИЕ
БАЛКАНИАДА!
БАЛКАНИАДА!
ЗА ХВЪРКАТИ,
ЗЪБАТИ,
РОГАТИ,
КОСМАТИ.
БАЛКАНИАДА!
БАЛКАНИАДА!
СРЕД БАЛКАНСКАТА ЛИВАДА
ЗА ШАМПИОНИТЕ — НАГРАДА.

ОБИТАТЕЛИ ОТ ВСИЧКИ ГОРИ,
ЕЛАТЕ НА БАЛКАНСКИ ИГРИ!

Хубава перспектива!
И ужасно примамлива!

— Значи тъй — балканиада...
Пише — има и награда,
но каква е? Лимонада?

*Или десет шоколада?!
Може би да е в пари
или в моркови дори,
щом от всичките гори
се събират на игри...
Значи трябва да замина
през гора и половина.
Ни бизона, нито слона —
аз ще бъда шампиона!
Кой от мен по-бързо бяга?
Тръгвам тутакси! Веднага!
Сбогом, сбогом, зеленчук!
Аз съм свършено друг.
Сбогом, ряпо и салато!
Сбогом, чушко и домато!
Сбогом, диньо и пипон!
Аз ще бъда шампион.*

ГЛАВА ВТОРА

*АЛА ЕТО ЧЕ СРЕД ПЪТ
СРЕЩНА ЗАЕКЪТ ВЪЛКЪТ*

*Тъй в един прекрасен ден,
от живота отегчен,
уморен да вади лук
с друг подобен зеленчук
и след туй да го продава —
тръгна заекът Стоянчо
надалеч от своето ранчо
към премеждия и слава.
Но да видиме тогава
как нататък продължава
таз история прекрасна,
много страшна и опасна.*

*Тръгна Зайо за награда
на балканиада.
Сложи кецове във сака,
засука мустака.
Но, не щеш ли, в хрсталака
нещо мърда, нещо трака,
нещо глади си тумбака —
чака за атака.*

— Стой!

— Кой?

— Свой!

— Ой!

*Няма никаква надежда —
туй е май Вълкът, изглежда.*

— Чий е този крак?

— Мой.

*— Щом е твой, значи е мой.
Чий е този сак?*

— Мой.

*— Щом е твой, значи е мой.
Трам-тара-рам, трам-тара-рам,
ей сега ще те изям.*

*Сбогом, ранчо, сбогом, слава!
Няма никакво спасение!
Но от сака се подава
сгънатото обявление.
Взема го Вълкът обратно,
гледа, пули се: „Печатно!“
Неграмотността му пречи.*

— Я! Какъв е този лист?

А пък заекът пелтечи:

— Аз съм спо-спо-спо-спортист...

Как така спо-спо-спортист?!

*— Ей така — спо-спо-спо-спортист.
Ста-ста-ставам, ля-ля-лягам,
бър-бър-бързо бя-бя-бягам
и отивам за награда*

на балка-балка-ниада.

— На какво? Не чух добре.

*Как ли ще го разбере?
Трябва да му се подмазва,
като всичко му показва.
Кой ще смей да се опълчи
срещу зъбите му вълчи.*

*— Ей сега ще ви разкажа
и дори ще ви покажа.
Как се казвахте?*

— Бай Коста.

*(„Мутрата му доста проста,
ала аз съм сладкодумен.“)*

— Вие сте, изглежда, умен.

— Умен ли? Каква обида!

— Ама аз ще си отида!

*— Стой! Не мърдай! Ти си в плен.
Арестуван си от мен.
Бай ти Коста ще те схруска
утре заран на закуска,
че сега съм много жаден
и не съм чак толкоз гладен.*

*— Но това е възмутително —
да ме спират принудително.
Чака ме балканиада
на Балканската ливада.*

— *Хич не ме интересува!*

— *Чуйте! Той ме арестува!
Чуйте, лъвове и мечки,
гущери и буболечки!
Арестуват състезател!
Няма ли тук преподавател?
Телевизията даже
трябва туй да го покаже.
Да не съм ви някой паяк!
Вий сте вълк, но аз съм заек.
Гледали ли сте преди
филмите „Ну, погоди“?
Там вълкът ми е приятел
и е също състезател.
Там те карат колелета.*

— *Глупости на търкалета!
Ти си заек, аз съм вълк —
туй е мой служебен дълг.
Никакво такова пускане —
утре заран следва хрускаме.*

— *Ала ще се предадете ли,
ако призова свидетели?*

— *Как свидетели? Къде са?
Туй не ми е в интереса.*

— *Ето този шарен кос —
да му зададем въпрос!
Гледал ли си ти преди
филмите „Ну, погоди“?*

— *Гледал съм ги — казва Косът, —
продължавай със въпросът!*

— Марш оттук! — Вълкът ръмжи. —
Няма той да продължи.
На въпросите му — край!
Ще го схрускам, то се знай!
Пей предсмъртната си песен,
че да те излапам пресен.

Краят е дошъл, изглежда —
няма никаква надежда.
Сбогом, почести и слава!
Тихо заекът запява:

ПЕСНИЧКА ЗА ИЗКУСТВОТО

Ако ти си много тъжен, много зъл и много сам —
няма почести и слава — малка книжка ще ти дам,
песничка ще ти изпея със един мотив любим,
ще ти нарисувам слънце, ще ти прожектирам филм,
ако искаш — дискотека и класически балет,
може на една пиеса в театъра на първи ред —
и ще се почувстваш весел и добър, и справедлив,
и ще разбереш, че има смисъл да останеш жив.
И ще разбереш, че няма смисъл да пестиш пари,
да препъваш своя ближнен и приятеля дори,
да ядеш за чужда сметка и да се стремиш към
власт,
и да слагаш зад решетка тихия човешки глас.
Затова, ако си тъжен, лош, обиден, зъл и сам —
няма почести и слава, а изкуство ще ти дам.
Само в неговото царство ти ще се почувстваш цар.
То е сигурно лекарство, то е сигурен другар.
Затова, ако си тъжен, лош, обиден, зъл и сам —
няма почести и слава, а изкуство ще ти дам.

Заекът Стоянчо свърши,
а бай Коста сълзи бърши:

— Тази песничка е страшна!

*Леле-е, Зайо, ти ме шашна.
В мене се събужда чувството!*

*— Превъзпита те изкуството.
Същността му е такава:
вълци да превъзпитава.*

*— Пускам те на свобода!
Твой приятел съм в беда.
С теб във рая, с теб във ада!*

*— Тръгвам, братко! Давай сака!
Много слава там ни чака!*

ГЛАВА ТРЕТА

ПРИКЛЮЧЕНИЯ ЗЛОЩАСТНИ СЪС РАЗБОЙНИЦИ ОПАСНИ

*А сега да оставим тези двама приятели верни
да вървят в своя път за ръка под звездите вечерни
и да видим нататък какво със кого ще се случи,
кой къде ще се скрие, кой кого ще набие, кой какво ще
научи.*

*Ето, вече сюжетът в романа ни как се завързва,
но читателят бърза и авторът трябва да бърза.
Много трудно се пишат, деца, тези детски романи
без царе и принцеси, без джуджета и зли великани,
без магьосници страшни, без замъци, кули и бойници,
но, разбира се, винаги трябва да има разбойници.
Ако няма разбойници — няма да има интрига.
Ако има разбойници — трябва луна да намига,
трябва бухал да буха и вятър да духа зловещо —
въобще трябва страшно да бъде. И още нещо!
Но какво е това? Под дървото и старо, и криво —
ми-фа-сол-до-ре-ми — някой пее ужасно фалшиво:*

ПЕСЕН НА ГЛИГАНИТЕ — ХУЛИГАНИТЕ

*Ний сме тримата глигани,
трима честни хулигани.
Трябва нещо да откраднем,
трябва някой да нападнем,
трябва някой да смаризиме,
трябва да се омангизиме.*

*Стоп!
Хоп!
Трон!*

Бъркай в своя джоб!

*Ний сме тримата глигани.
Трима умни хулигани —
много кротки и послушни,
весели и добродушни.
На луната се приличаме
и планетите кибичаме.
Стоп!
Хоп!
Троп!
Хайде във галоп!*

*Ний сме тримата глигани,
трима бедни хулигани.
Из горите само бродим,
на училище не ходим,
крием се, крадем, гладуваме,
но на страшни се преструваме.
Стоп!
Хоп!
Троп!
Хайде, хвърляй чоп!*

*Ний сме тримата глигани,
трима страшни хулигани.
Някой в тъмното се мушва,
някой май че ни надушва,
някой май че ни подслушва —
трябва да се изтърбушва.
Стоп!
Хоп!
Троп!
Ням съм като гроб!*

— Аз съм Хули!

- *Аз съм Ганчо!*
- *А пък аз съм Хулиганчо.*
- *Трай бе, Ганчо. Слушай, Хули
Нещо в тъмното не чу ли?*
- *Хулиганчо, виждам в здрача
нещо страшно да подскача.*
- *Май че има и мустаци.*
- *Вие сте едни глупаци!
Все Вълкът ви се привижда.
— Този Ганчо ни обижда.*
- *Хули!*
- *Казвай, Хулиганчо.*
- *Я натупай моя Ганчо.*
- *Хулиганчо, тая работа
трябва да я свършим двамата.*
- *По-добре свърши я сам.*
- *Я ела, ела насам!
Ще те закача на клона!*
- *Хули, смачкай му фасона!*
- *Хулиганчо, тая работа
трябва да я свършим двамата.
Ти отляво, аз отдясно
ще го хванеме натясно.*

— Дадено!
След теб напред!

— Стойте! Нещо не е в ред! —
крясва главатарят Ганчо. —
Скрий се бързо, Хулиганчо!
Нещо в мрака караули.
Заобиколи го, Хули!

— Да, обаче то се пули!
Виж очите му — две нули.

— Тишина! — командва Ганчо.
Мирно, Хули! Хулиганчо!
Тръгвайте напред! Спокойно!
Ще го обкръжиме тройно.
Ето, крие се в трапчинките.

— Ох, треперят ни мартинките!
Ако е въоръжен?

— Той е вече обкръжен!
Я го гледай как кибича.
Май на заек ми прилича.
Виж, подскача като жабче!
Ще го смеля на кебапче.

— Как кебапче, моля, моля!

— Ей сега ще те заколя.

— Ний ще го заколим двамата.
Хули, хващай се за работа.

— Ей сега ще хвърли топа.

— Печен заек ми се кльопа.

— Стой! Не мърдай! Нито крачка!
Заекът е моя плячка.

Тъй отляво и отдясно
спипаха Стоян натясно.

Но защо е тука сам?
Туй дори и аз не знам.
... Ето краят приближава.
Сбогом, ранчо, сбогом, слава!
Сбогом, зеленчук чудесен!
Пее Зайо тъжна песен:

— Лъох мър, мамо, хопа-тропа
Ходили ли сте в Европа?
Там, в Европа, за минута
готвят всякакви менюта:
печен заек със пълнеж,
пържен заек, ако щеш,
супа-крем от зайчи палци
със пюрета и със салци,
заек алангле на скара,
френска заешка попара,
боб със задушени зайци!
А пък вий — като китайци —
все една и съща манджа!
Ще се смее цяла Странджа —
все кебапче, та кебапче.
Аз съм заек, а не хапче.
Може ли такваз халтура.
Яжте ме, ала е култура.
Ще ви дам литература
как се прави гарнитура.
Имам пресен зеленчук —
праз, домати, чушки, лук.
Няма никаква измама —

*лев и трийсет килограма.
Тръгвайте към мойто ранчо!*

— А? Какво ще кажеш, Ганчо?

*— Нивга в бурите житейски
не съм ял по европейски.
Ние, Ганчовци, сме прости.*

— Щом ни кани пък на гости...

— Щом ще се патиш сам...

*— Всякакъв ще го изям.
И ще ми предлага книга!
Туй мирише на интрига.
Трябва да сме много бдителни
всички книги са съмнителни,
пълни със опасни басни
от писачи тревопасни.
На такива съм обръгнал.
Казвай закъде си тръгнал?
Какво търсиш тука в мрака?
Я отваряй бързо сака!*

— Ние в кражбата сме спецове.

— Казвай туй какво е!

Стоянчо:

— Кецове.

Хули и Хулиганчо:

— Мецове?!

Хули:

— Какво е туй?

Хулиганчо:

— Хули, бързо ги обуи!

Хули:

— Давай тук и двата меца!

Стойнчо:

*— Мецовете са на Меца —
първи мец и втори мец.
Аз по мечките съм спец.*

Хули:

*— Мецовете са чудесни,
само че и двата — десни.*

Стойнчо:

*— Онзи ден одрах със ножа
двайстата си мечта кожа.*

Хули:

— Как?

Хулиганчо:

— Какво?

Хули:

— Кога?

Хулиганчо:

— Къде?

Хули:

— Тоя мечки ли яде?

Стойнчо:

— Пет-шест ми стоят от лани,

консервирани в буркани.

Хули:

— Тоя може би се храни
тайно вкъщи със глигани.

Хулиганчо:

— Хайде да не прекаляваме,
ами да се изпаряваме.

Хули:

— Извинете...

Хулиганчо:

— Стана грешка...

Стоянчо:

— Тоз път само забележка
с мъмрене за назидание.
Друг път — следва наказание.

Ганчо:

— Ах, глупаци със глупаци!
Вижте ги какви „юнаци“.
Сълзи леят цели литри —
заекът ще ги надхитри.
Вижте колко е уплашен,
а пък прави се на страшен.
Казвай кой си?!

Стоянчо:

— Състезател.
И вълкът ми е приятел.

Ганчо:

— Кой?!

Стойанчо:

— Как кой? Вълкът бай Коста.

Ей го там, клечи под моста.

Хей, бай Коста, чиба! Чиба!

Стига вече с тая риба.

Идвай бързо! Закъсняваме!

Трябва да се състезаваме.

Хулиганчо:

— Думите му — доста дръзки.

Хули:

— Тоя заек има връзки.

Хулиганчо:

— Заек, заек — а пък клечка!

Хули:

— Непреодолима пречка.

Хулиганчо:

— Хайде, Хули, закъсняваме.

Хули:

— Трябва да се изпаряваме.

Ганчо:

— Този заек е мошеник!

Вземаме го с нас за пленник.

Лъже колкото си иска!

Викай де, ако ти стиска!

Стойанчо:

— Хей, бай Коста, чиба! Чиба!

Стига вече с тая риба.

Тръгвай бързо! Закъсняваме.

Трябва да се състезаваме!

Ганчо:

— *Както виждаш, никой няма.
Бай ти Коста е измама.*

Стойнчо:

— *Ей сега ще се обади,
рибата като извади.
Хей, бай Коста, чибя! Чибя!
Стига вече с тая риба.*

*Изведнъж в далечината
глас се чува от реката:*

*„Хей, Стоянчо, чакай малко-о!
Няма-а риба! Няма-а. Жалко-о!“*

— *Чухте ли!*

— *Вълкът!*

— *Пристига!*

— *Помощ!*

— *Строй се във верига!*

— *Пом...*

— *Запушвам му устата.
Ти го хващаш за краката,
ти с въжето връзваш здраво.
Ти надясно, ти наляво!
Накъде бе, тъпа главо!
Аз със плячката — направо.
Този заек е мошеник —
ще го вземем за пленник.*

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

**ЕДНА МАЛКА ИЗНЕНАДА.
ВЪЛК ЗА ЗАЕК ТЕЖКО СТРАДА**

*Да не бързаме обаче, но да продължим напред.
Докато на моста Коста с рибата си бе зает,
клетият Стоянчо, хванат в плен от тримата
глигани,
бе кой знай къде отвлечен чак във тъмните балкани.
Ето че вълкът пристига в състезателен екип.
Кашля, киха и, изглежда, разболял се е от грип.*

*„Апчихи! Стоянчо чака.
Мокри са ми двата крака.
Изтървах пет-шест шарана.
Нищо не можах да хвана.
Риба не кълве трохи, ами червей. Апчихи!
Хей, Стоянчо... Не ме чува!
Или нещо се шегува.
Хей, Стояне-е!... Не ме слуша.
Ей сега ще го надуша.
Имам страшно обоняние —
триста метра разстояние.
Хей, Стоянчо-о... Нито звук.
А! Какво надушвам тук?
Миризма на някой друг.
Или кофа със боклук?
Зъбите не си е мил
и на баня не е бил.
Стоп! Подушвам, че дори
не един е, а са три —
мръсни, кални, неумити.
Но кои са теч бандити?*

Туй са тримата глигани!
Калпазани! Хулигани!
Те са, дявол да ги вземе!
Търся ги от сума време.
Те Стоянчо са отвлекли.
Може би са го опекли!
Може би са го одрали!!
Може би са го изяли!!!
Ох, ще се разплача май че.
Де си, мое мило зайче,
мой приятелю едничък?
Как ще бъда пак самичък?“

ПЕСНИЧКА ЗА ПРИЯТЕЛЯ

И дори да си богат
и прочут, и знатен —
страшно е на този свят
да си без приятел.
С четири очи света
по-добре се гледа
и е двойна радостта
в битка и победа.
В дни на болка или скръб
нищо страшно няма,
щом е приятеля на гръб
носителите ги двама.

Ако е в немилост той —
сам и изоставен,
няма ли да влезеш в бой —
даже и неравен?
Няма ли да отречеш
титли и успехи?
Няма ли да му дадеш своите доспехи?
Че макар да си богат
и прочут, и знатен —
страшно е на този свят

да си без приятел.

*„А сега какво да правя?
Няма време да се бавя.
По следата, по следата —
Ще ги стигна вдън гората.
Хвана ли ги — без съмнение
следва страшно отмъщение.“*

ГЛАВА ПЕТА

*А СЕГА ЩЕ СЛЕДВА СЛУЧКА С ЛИЛИ,
ДЯДОВАТА ВНУЧКА*

*Кой живее в тази къща?
Всеки ден по здрач
в тази къща се завръща
горският пазач.
Горският пазач е старец
със калпак голям.
Той живее без другари.
Той живее сам.
Денем скита напосоки —
зачервен и млад.
Вечер се завръща мокър
старец белобрад.
От комина пее птичка —
да го утеша.
Той си пуши със луличка,
слуша със уши.
Днес не се е още върнал.
Стъпки не личат.
Пакостници ли е зърнал
нейде в своя път?
Или с писана каручка
и увит комат
тръгнал е при своята внучка
във Зелениград.*

*Лили Късата поличка —
ето я пред вас.
Тя ще бъде ученичка
вече в първи клас.*

Затова е тъй голяма
и не е дете.
Даже с помощта на мама
може да чете.
Даже с помощта на татко
кара автобус.
Ер-голям или и-кратко
знае наизуст.
И познава всички цифри
плюс числото ПИ.
И изяжда двеста кифли,
триста часа спи.
Затова е тъй голяма —
вдига с две ръце
сто и осем килограма,
сякаш са перце.
Има ей такава рана
с риванол и бинт.
Тя е умната на мама —
тя е вундеркинд.
Учи контрабас и лира
при един доцент
и английския шпикира
с български акцент.
Но това е много лесно.
Скучно е съвсем.
Трябва нещо интересно —
някакъв проблем.

Затова напусна вчера
маминия дом
и извади под миндера
дървения кон.
Взе от тайното долапче
и една кама.
С Пипи Дългото чорапче
пишат си писма.

Лили Късата поличка —
ето я пред вас.
Тръгнала е сам-самичка
в тоз опасен час.
Лили, дядовата внучка,
с шапка от пера
чака да се случи случка
в гъстата гора.

— Отвори ми, дядо мили.
Аз съм твойта внучка Лили.
Лили Късата поличка.
Тук пристигнах сам-самичка,
без да знае даже мама.
Дядо!... Дядо... Никой няма...
Този дядо ме ядосва —
кой го знай къде скитосва
и улавя със капани
тез глигани-хулигани.
Дядо!... Дядо!... Никой няма!
Я да си вървя при мама.
Нещо почвам да треперя.
Трябва дядо да намеря.
Може и да съм сама,
ама имам си кама.
Мислите, че съм страхливка?
Аз съм страшна детективка
и си падам много, значи,
по загадъчни задачи
с престъпления брутални
все от филми криминални.
Като седна още в седем,
цяла вечер си ги гледам.
Татко късно се прибира.
Мама вечно се нервира.
Тъй че аз не съм страхливка,
а голяма детективка.

Ще направя експертиза.
Ето — дядовата риза...
Ето му я тук лулата.
Ето му ги очилата.
О! Каручката я няма...
Конспирация — голяма!
Чудно нещо... Чувам стъпки...
Дядо май ми носи гъбки.
Колко е пък интересен —
идва си и пее песен.
Дядо ми е музикал,
има даже и медал —
самодеец по кавал.
Даже и гъдулка има.
Сам, а пее като трима
(ако точно съм пресметнала).
Аз на него съм се метнала.
Ето, ясно чувам аз
дядовия ми триглас.

Триглас:
— Ний сме тримата глигани,
трима честни хулигани.
Трябва нещо да откраднем,
трябва някой да нападнем,
трябва някой да смаризиме,
трябва да се омангизиме.
Стоп!
Хоп!
Троп!
Хайде във галоп!

— Тука не разбирам нещо.
Става ми съвсем горещо.
Спирана съм май натясно.
От кого — не ми е ясно.
Може да не е опасно.

*Ще почакам на туй място
и ще видя кой пристига,
кой фалшиво кукурига.*

Триглас:

*— Ний сме тримата глигани,
трима умни хулигани.*

*На училище не ходим,
из горите само бродим,
на луната се приличаме
и планетите кибичаме.*

Стоп!

Хоп!

Троп!

Хайде във галоп!

*— Туй са тримата глигани —
най-опасни хулигани,
дето дядо ми — уви! —
търси да ги улови.*

*Да, едва сега разбрах,
ала хич не ме е страх.
Абе... малко се страхувам,
но на храбра се преструвам.
Трябва да се скрия тук.
Скривам се и нито звук.*

ГЛАВА ШЕСТА

НЕОЧАКВАНА РАЗВРЪЗКА СЛЕД ЕДНА АТАКА ДРЪЗКА

— Ний сме тримата глигани,
трима гладни хулигани.
Носим си в чувала пленник —
туй е Заекът мошеник.
Първо, ний ще го изкльопаме,
после в трап ще го закопаме.
Кльоп,
кльоп,
кльоп.
Копа,
копа,
коп!

Хули:
— Хулиганчо!

Хулиганчо:
— Казвай, Хули.

Хули:
— Нещо тука не дочу ли?

Хулиганчо:
— Не дочух.
А ти бе, Ганчо?

Ганчо:
— Чух май нещо, Хулиганчо.

Хулиганчо:
— Туй е слухова измама.
Горския пазач го няма.

Хули:
— Няма му я и каручката.

Хулиганчо:
— Значи е в града при внучката.

Ганчо:
— Туй изглежда ми логично.
Значи сме сами. Отлично!
Тоз пазач ни гони яката
трябва да му хванем цаката.

Хули:
— Я! Лулата!

Хулиганчо:
— Точно същата.

Ганчо:
— Проверете бързо къщата.

Хули:
— За какво са тез проверки?

Ганчо:
— Вземаме предпазни мерки.
Може да се крие тук...

Хули и Хулиганчо:
— Някой друг ли?

Ганчо:
— Някой друг!

Хули и Хулиганчо:
— *Кой например?*

Ганчо:
— *Знам ли кой.*
Но ще си изпати той!
Всичко да се обискира!
Всеки да се ликвидира.

Хули и Хулиганчо:
— *Но защо пък точно ние?*

Ганчо:
— *Точно вие, точно вие.*
Аз в туй време имам работа.

Хули и Хулиганчо:
— *Значи вечно ние двамата.*

Хулиганчо:
— *Може и да сме глупаци...*

Хули:
— *... но не сме ти ний чираци.*

Ганчо:
— *Без такива ала-бала!*
Заекът е във чувала,
ще потърся край пътечката
съчки да запаля печката.

Хули и Хулиганчо:
— *Ама...*

Ганчо:
— *Няма!*

Хули:
— Как?

Ганчо:
— Глупак!

Хулиганчо:
— Кой?

Ганчо:
— И той?

Хули:
— Дали?

Ганчо:
— Нали!
Претърсете всеки ъгъл!
Може да ни е излъгал
и да се е скрил нарочно.
Трябва да узнаем точно.
Аз ще търся край пътечката
съчки да запаля печката.

Ганчо ритва с крак вратата
и изчезва във гората.

— Хули?

— Казвай, Хулиганчо.

— Чу ли какво каза Ганчо?

— Е, търси де!

— Ти търси!

- Аз?
- Че кой?
- А ти?
- Мерси!
- Тука няма нищо скришно
и да търсим е излишно.
- Я да свия аз лулата.
- Я да свия очилата.
- Гледай Зайо как се блещи!
- Глей какви големи лещи!
Я затваряй тоя зъркел!
- Сигурно се е побъркал.
- Глей го само как се пули.
Ще го цапна!
- Трай бе, Хули.
- Цапвам го!
- Излишен труд.
- Що се прави пък на луд.
Леле, както съм ядосан,
страшно ще го цапардосам.
Или да опитам шут!

— *Остави го моя шут —
и без туй ще се яде,
може да ни издаде,
че е бил от теб маризен,
а пък Ганчо е капризен.*

— *Стига вече е моя Ганчо!
Аз съм шефът, Хулиганчо!
Глей какво се казва шут
право в левия му бут!
Нужно ми е разстояние
за засилване...
Внимание!
Единайсет метра брой!*

Стойночо:
— *Дузпа ли ще бие той?!*

Хули:
— *Тоя заек проговори.*

Хулиганчо:
— *Бързо! Ганчо ще мърмори.
Осем... Девет... Единайсет...
Има място за петнайсет.*

Хули:
— *Глей сега какво ще става!*

Лили:
— *Мирно! Никой да не шава!
Може и да съм сама,
ама имам и кама!
(Тука следва боен танец,
както прави индианец.)*

Хули:

— *Ала...*

Хулиганчо:

— *Нека...*

Хули:

— *Оле...*

Хулиганчо:

— *Мамо...*

Хули:

— *Аз не исках...*

Хулиганчо:

— *Ние само...*

Хули:

— *Хулиганчо е виновен.*

Хулиганчо:

— *Аз съм си съвсем редовен.*

Хули:

— *Олеле!*

Хулиганчо:

— *Боли!*

Хули:

— *Не мога.*

Хулиганчо:

— *Стига!*

Хули:

— *Помощ!*

Хулиганчо:
— Спри!

Хули:
— Тревога!

Лили:
— Млък, разбойник!
Казах, млък!
Повече ни гък, ни мък!
Ала-бала-портокала,
Зайо вънка от чувала!
Зайо е освободен —
вие двамата сте в плен!
Ала-бала-портокала,
хайде вътре във чувала!

— Аз съм заекът Стоянчо,
Имам тук наблизо ранчо.
Най-дълбоки благодарности!
Край на техните коварности
и доколкото разбирам,
мога ли да го шутирам?

— Моля, моля, няма нужда —
злобата за мен е чужда.

— С вас ме свързва крепка дружба.
Вие нещо тук по служба?

— Тръгнах тъй без подготовка
малко във командировка.

— Не съм виждал индианец
да танцува боен танец
тук из нашите гори!

— Третият къде се скри?

Хули:

— Търси там покрай пътеката...

Хулиганчо:

— ... съчки да запали печката.

Двамата:

— Той за всичко е виновен.

Аз съм си съвсем редовен.

Лили:

— Ще го хванем с изненада —
ще му устроим засада.

Още тъмно е навън

и избива ме на сън.

Имам много хитър план

да го хванем във капан.

Аз сега ще се изтегна

мъничко да си полегна.

Ти ще бъдеш часовой

и когато дойде той,

дърпаш ей това канапче.

Връзвам го за туй чорапче.

То веднага ме събужда —

само ако стане нужда!

Вий в чувала да мълчите,

че издърпвам ви ушите!

Хайде, Зайо, не се бой.

Ти ще бъдеш часовой.

Извинявай, но заспивам.

Хулиганчо:

— Скивай, Хули!

Хули:

— Всичко скивам!

Стойанчо:

*— Вий в чувала да мълчите,
че отпорвам ви ушите!*

Лили:

*— Угаси и светлината,
че се вижда от гората.
Дай най-силната си лапа.
Лека ноц! И дръж каната!*

ГЛАВА СЕДМА

*КАКТО ЗАЙО Е НА ПОСТ,
ИДВА НЕОЧАКВАН ГОСТ*

*Тъмно е в гората.
Всичко спи навред.
Само Зайо ходи
тук назад-напред.
Ходи и се взира,
и трепери цял.
Жълта е луната
като пъпеш зрял.
И шумят дърветата,
махат със ръце.
Но той има храбро
заешко сърце.
Той сега е верен
и наперен страж
и си пее даже
песен за кураж:*

*„Ти си там, а аз съм тук.
Аз съм сам, а ти си с друг.
Праз, пипер, домати, лук —
имам пресен зеленчук.
Имам си и остър ум.
Ако чуя само шум,
дръпвам ей така канапа,
както се отскубва ряпа.“*

*Лили:
— Кой?*

Стоянчо:
— Часовой!

Лили:
— Готов за бой.
Бързо заеми позиция.

Стоянчо:
— Туй е само репетиция.
Според заешка традиция
пробвам свойта интуиция.

Хули и Хулиганчо:
— Помощ! Няма ли милиция!

Лили:
— Я им завържи устите!
И отваряй си очите!
Повече не репетирай!
Ако дойде — реагирай,
и така ще го пленим.
Искаш ли да се сменим?

Стоянчо:
— Моля, моля нужда —
вий недейте се събужда.
Доверете се на мен.
Виждам, че сте уморен —
дълъг път презокеански!
Спете си по индиански.

Тъмно е в гората.
Всичко спи навред.
Само Зайо ходи
тук назад-напред.

Ето, някой идва.

Нещо шумоли.
Май че е врагът му.
Той ли е? Дали?
Ох, дали да дръпне
здравия канап?
Ами ако стане
вече за майтап?
Никой няма, Зайо —
ти си храбър страж.
Я запей си даже
песен за кураж:

„Ти си там, а аз съм тук.
Аз съм сам, а ти със друг.
Имам много остър ум —
само ако чуя шум,
дръпвам ей така канапа,
както се отскубва ряпа.

Да, но няма да го дръпна —
даже цял от страх да тръпна.“

А в туй време в хресталака
Ганчо, скрит, отдавна чака:
наблюдава и трепери —
търси изход да намери.
„Всичко свърши! Пълен крах
Как обаче — не разбрах.
Кой е този самозванец?
Прави се на индианец,
но прилича на мадама.
Туй е някаква измама.
Мойте двамата глупака
хлътнаха със двата крака.
Да ударя ли на бяг
ей през оня хресталак?
Но навред е пълен мрак.

Не, не съм такъв глупак
да вървя немил-недраг
със превит на две гръбнак.
Може и да съм хлапак,
но поне не съм слабак.
Ха на бас за дваисетак,
че ще победея, но как?
Как ли? Тръгвам на зигзаг.
Този заек е глупак.
Ще подам измамен знак:
кудку-кудку-кудкудяк!
И така, през онзи праг
щом прекрачи моя крак,
край на страшния ми враг!
Кудку-кудку-кудкудяк!
Кудку-кудку-кудкудяк!“

— Кой е този, който в мрака
тъй нахално кудкудяка?

(„Май че ще ми е потребен
на главата един гребен.
Пет-шест съчки — и готово!
Да опитаме отново.“)

— Кудку-кудку-кудкудяк!
Кудку-кудку-кудкудяк!

— Кой си ти във този мрак?

— Аз се казвам леля Тошка.
Заблудена съм кокошка.
Търся своя кокошкарник.
Моят мъж неблагодарник —
на петлите отговорник —
ме изгони чак във вторник.
И така се скитам гладна —

*още малко ще припадна.
Дай ми, моля, малко хляб.
— Как ми пречи тоз капан
по-наблизо да отида.
Чакай малко да те видя,
без канапчето да пусна!
Ето тази ряпа вкусна.*

*— Как обичам сладка ряпа.
За какво ти е канапа?*

*— Той е вързан за чорапа
на един приятел мой —
индианец и герой.
Аз съм негов часовой.
Чакам тук един глиган.*

— Ганчо — страшен хулиган?

— Виждала ли си го?

*— Да.
Чак в отсрещните бърда —
бягаше като подплашен.*

*— А се прави все на страшен —
гледа само да открадне.
Леле, само да ми падне!
Хайде, яж си твойта ряпа —
аз ще си държа канапа.*

*— Нямах ли случайно ножица —
да обеля тази кожица?*

— Ножица? Почакай малко...

(„Взе си и канапа — жалко!“)

*Зайо с ножница препуска,
без канапчето да пуска:*

— Ето ножница.

*— Мерси.
Сол сега ми донеси.
Аз ще ти държа канапа
и ще беля тази ряпа.*

*(„Индианецът ми каза,
че това е забранено!
Я, във къщи ще си вляза —
нещо стана ми студено.“)*

— Щрак!

— Как?!

— Щрак! Щрак!

— Как! Как?!

— Щрак! Отрязах тоз конец!

— Помощ! Оле ле! Подлец!

*— Млък! Или ще те промуша!
Вече ми дойде до гуша —
ще те вържа, за да млъкнеш.
Муш! Муш! Само ако гъкнеш!*

*Ето, много лошо стана —
влезе Зайо във капана
и остави сам-самичка
Лили Късата поличка.*

Тя си спи, не подозира.
Ето, Ганчо се провира
по канапа, по канапа —
стига точно до чорапа.
Кратка схватка!
Мъртва хватка!
Ето — подло в плен я хваща,
както си е още спяща,
и завързва ѝ устата,
после сваля ѝ перата
и открива изумен
кой сега е хванал в плен...
Май че всичко свърши вече.
Край на страшната игра!
Ала ето отдалече —
глас във тъмната гора:

— Хей, Стояне-е! Хей, Стояне-е.

Интересно май ще стане.

— Помощ!
Олеле!
Вълкът!!!

— Бързо! Тръгваме на път.
Вземаме ги с нас за пленници
тези двамата мошеници.
Ти отдясно, ти отляво.
Накъде бе, тъпа главо!
Дръж капана! Стискай здраво!
Тръгвайте след мен направо.

Тъй отвлякоха далече
тези трима хулигани
нашите герои вече
чак във тъмните балкани.

*Но за да не ви тревожи
в този толкоз тъжен час —
песничка ще ви предложи,
ще ви я изпея аз:*

ПЕСНИЧКА ЗА НАДЕЖДАТА

*Когато изглежда,
че няма надежда,
че всичко е свършено вече —
недей се смущава,
недей се прощава,
недей се предава, човече.*

*Кажу: не ми пука
от таз несполука —
аз мога, аз вярвам, аз зная,
че въпреки факта,
това е антракта,
това е антракта — не края.*

*От огън опърлен,
от всички захвърлен,
затворен в най-тъмната стая —
недей се спотайва,
недей се отчайва —
кажу си: това не е края!*

*Кажу: не ми пука
от таз несполука —
аз мога, аз вярвам, аз зная,
че въпреки факта,
това е антракта,
това е антракта — не края.*

ВТОРА ЧАСТ

ГЛАВА ОСМА

*ТУК ЩЕ ВИДИМ КАК НЕ БИВА
ДАЖЕ ВЪЛЧО ДА ЗАСПИВА*

*Ето го вълкът бай Коста,
уморен е май че доста,
скитал се е цяла ноц
и останал е без мощ.*

*„По следата, по следата,
през гората, през гората —
ето че съм вече тук.
Тишина... Ни глас, ни звук!
Заболяха ме краката.
Я! Канап! Ами перата
на кого ли са? И кой
тук е водил страшен бой?
Имало е тук сражение.
Много страшно положение!
Где е горският пазач?
Тук е минал минувач
или трима минувачи!
Туй глиганите са значи.
Но перата на кого са —
на кого са е въпроса.
Трудно май ще издържа
пак след тях да продължа.
Възрастта ми е причина.
Трябва малко да почина.
Ох, за малко съм загивам,
но не трябва да заспивам.
Ето тук ще се изтегна,
само малко ще полегна,*

но ще бъда буден аз —
лягам точно четвърт час.
Ох, ще се разплача май че.
Где си, мое мило зайче,
мой приятелю едничък!
Как ще бъда пак самичък!
Тъкмо станах по-добър.
Тъкмо тръгнах с теб... Хър... Хър...
Хъркам ли?
Не... Няма вече...
А Стоянчо е далече
без палто и без чадър...
Няма да заспя... Хър... Хър...
Няма да заспивам, няма...
Иначе беда голяма
може да се случи... Хъррр...
Тъкмо станах по-добърррр...
Хърррррр...“

Няма как — не се събужда.
Спи си в къщичката чужда.
При това е на течение.
Неприятно положение.
Ала имам предложение —
нека Вълчо си почине,
но все пак да не изстине —
със юрган да го завием
и от враг да го прикрием,
че врагът е зъл и лош.
Вълчо, лека ноц! Вълчо, лека ноц!...

ГЛАВА ДЕВЕТА

**ВЪЛК ЛИ СИ — ТЕЖКО И ГОРКО
ДА ТЕ ПИПНЕ ДЯДО БОРКО**

*... Ето, слънцето изгрява
с тих ветрец и птича врява
и отдолу се задава
една писана каручка,
от което следва случка.*

*„Де е тази моя внучка?
Тръгнах за града при нея
два-три дни да поживея,
носех ѝ листа в пакета
от различните дървета
и различните треви,
ала няма я, уви!
Лист от дъб и от бреза,
цвят от момина сълза,
шипки, дренки, боровинки
и печурки, и къпинки —
да я уча на ботаника!
И пристигам — страшна паника!
Майка ѝ лежи припаднала:
Лили нейде е пропаднала,
Лили нейде е нападната,
вероятно е открадната.
Татко ѝ хвърчи с колата
из града и махалата.
Викат я по микрофони,
търсят я по телефони,
тръгнала е експедиция
от народната милиция —*

в страшно съкратени срокове
проверяват гари, блокове,
Бърза помощ и хирургия.
(Цял сюжет за драматургия.)
Татко ѝ пред мен се мръщи:
Хайде, дядо Борко, вкъщи!
Тръгвай си за планината —
пламнала ми е главата.
Аз съм този дядо Борко —
пазя тук гората зорко
и живея си свободно
в обкръжение природно.
В тоз механизирен век
на промишлената ера
диша днешния човек
замърсена атмосфера.
Гълтат небесата сини
дим от черните комини
и хвърчат автомобили
със хиляда конски сили.
Мойто конче има сила
колкото автомобила —
движа се със него аз
сто и двацет дъба в час.
Виждам, пак започва модата
да се връщат към природата:
всички са си построили
бунгала, бараки, вили.
Но къде е тази Лили?
Майка ѝ ще се побърка!“

— Хърррр...

— Но тука някой хърка!
Някой има под юргана!
Кой е? Трябва да го хвана.
Ставай!...

Прави си оглушка.
Я да взема мойта пушка!
А! Къде са очилата?
Няма ми я и лулата!

— Хъррррр...
Вече станах по-добъррррр...

— Туй е май Вълкът разбойник
най-известният побойник —
той се е завил с юргана.
Как обаче да го хвана.
Гръмвам с пушката... Бум! Бум
Ставай!
И без много шум!

— Чакай... Кой е... Дядо Борко!

— Ставай прав! Тежко и горко
на кратуната ти вълча!
Лапата ти ще изкълча!

— Оле ле! Боли! Пусни ме!

— Какво правиш тук!

— Боли ме!
Само ме пусни мъничко
и ще ти разкажа всичко.

— Щом го пусна, ще избяга —
пускането не помага.
Я си мръднал, я — бум! бум! —
пускам ти един куршум!

— Няма нужда! Друг съм вече!
Друг съм, разбери, човече,

не съм вече оня вълк.
Изпълнявам своя дълг
към приятел във беда.

— Вярно ли говориш?

— Да-а...

— Не ти вярвам. Ти хитруваш!
На невинен се преструваш.
Виж го ти каква овчица!
Знам я тази песенчица.
Ах!... Перата... Боже мили!
Де е внучката ми Лили?
Ето ѝ го и чорапа!
Казвай, ти ли я излапа?

Я отвертката да взема —
да ти проверя корема!
Виж го ти какъв нахал!

— От три дена не съм ял —
камо ли да съм я глътнал.
Виж — корема ми е хлътнал.

— Знам ги тези номера.
Някога в една гора
един Вълк — разбойник кръгъл
една Шапчица излъгал,
скрит под бабешки юрган,
ала после бил разпран
от един ловец с перо!

— Приказка от Шарл Перо.
Днес това не е съвременно.

— Тук ще те завържа временно

*и ще викна експедиция
от народната милиция.*

*— Да, но тримата глигани
как ще бъдат задържани?
— Тримата глигани?! Тук?*

*— Само те са — никой друг.
Те Стоянчо са отвлекли,
може би са го опекли,
може би са го одрали,
може би са го изяли.*

— Кой е този твой Стоянчо?

— Има тук наблизо ранчо.

— Знам. Отглежда зеленчук.

— Само те са — никой друг.

— Ами внучката ми Лили?

*— Може би са я убили —
тук е имало сражение.
Тъй е май за съжаление.*

— Не, не мога да допусна.

*— Нека подир тях се спусна
и ще ти ги доведе.*

— Вярно ли говориш?

— Да-а...

— Не, аз друго ще направя.

*Сам със тях ще се разправя,
сам аз всичко ще проуча.
А пък теб ще те заключа!
Знам ти аз репертоара,
затова ти нямам вяра...*

*Тъй Вълкът остана вътре —
сам, заключен, неразбран.
Няма кой да му повярва. Где е заекът Стоян —
песничка да му изпее, лапа да му подаде,
под мустак да се усмихне. Но къде е той? Къде?*

ГЛАВА ДЕСЕТА

*НО ДА ВЛЕЗЕМ В ПЕЩЕРАТА,
НЯКЪДЕ ВЪВ ДЪН ГОРАТА...*

*Вдън голямата гора
има тайна пещера.
Във скалите варовити
сталактити, сталагмити
като ножове висят.
Там героите стоят
здро̀во вързани в чувала
и се готвят за раздяла.*

*— В този час за нас съдбовен,
аз за всичко съм виновен,
че не те предупредих.*

*— Нищо. Вече ти простих.
Престани да се okayваш
и недей да се отчайваш.
Нивга не губи надежда!
Този вход къде извежда?*

*— Този вход го охраняват
двамата. А оня Ганчо
във гората разузнава.*

— Хайде, не плачи, Стоянчо!

*— Мислех, че си индианец,
а и ти си новобранец —
пипнаха те много лесно.*

— Пипнаха ме, но нечестно.
Я опитай, ама бърже,
таз ръка да се развърже.

— Как?

— Със зъби.

— Не, не искам.
Ще боли!

— Аз ще се стискам.

— Ако викнеш?

— Дърпай!

— Ето...

— Поразхлаби се въжетото.
Да измъкна аз ръката...

— Листът падна на земята!

— Я! Какъв е този лист?

— Аз съм местният спортист,
щях да взема и награда
на една балканиада.

— Ти?!

— Да! Аз!

— Нима?

— Уви!

*Първо, вълк ме улови,
писа ми се за приятел,
тръгна с мен за състезател,
а след туй ме изостави
и в бедата ме забрави.*

*— Ти дотам ли я докара
на Вълкът да имаш вяра.*

*— В никого не вярвам вече,
щом от мен се той отрече.*

*— Дърпай здраво... Ха така...
Ще измъкна таз ръка...
Хайде пак! Със зъби дръж!
Ти си, Зайо, храбър мъж!
Смятам да ти стана така.*

— Како, примката е яка!

— Дърпай! Времето не чака.

*— Ох, честта ми е на карта.
Скоро ще започне старта
на балканските игри.*

— Май въжето се протри.

— Имам само седем часа.

*— Седем часа! Но това са
седем, ако ходиш пеш.
Старта ще го изтървеш,
ако не побързаш... Ето —
поразхлаби се въжето
от едната ми ръка.
Стой сега... Така... Така...*

Кака ти ще се отвърже...
Още малко... Бягай бърже!
Бягай, Зайо, презглава —
аз ще дойда след това.

— Не! Туй няма да допусна!
Няма аз да те напусна!
Не приемам тоя жест.
Ние нямаме ли чест?...

Но внезапно в тъмнината —
за ушите, за краката —
някой пъхва го в торбата.

— Олеле! Това е Ганчо!

— Накъде така, Стоянчо?
Пипнах ли те, всичко чух.
Имам много остър слух.
Ти ли, казваш, си спортист?
Я да видя този лист!
Балканиада... Интересно!
И награда!... Да! Чудесно!
Този възел се разхлабва —
ще го върже както трябва.
Ха опитайте се пак!
Аз не съм такъв глупак
като тези тука двамата.
Аз си имам своя работа.
Тръгвам на балканиада!
Ще се върна със награда!
Вие ще стоите в клетката —
после ще ви видя сметката!...

Тръгна Ганчо за награда
на балканиада.
Сложи кецовете в сака,

скри се в гъсталака.

*— Помогни ни, дядо мили —
вика от чувала Лили. —
Зайо, закъсняваш вече,
а пък стартът е далече.
Аз ти казвах!*

*— Няма нужда.
В името на нашта дружба!*

— Трябваше да тръгнеш.

*— Не.
Никога на колене!*

— Нямаш никаква причина.

— С тебе искам да загина...

*Недоспали и сърдити,
идват двамата бандити.*

— Хули!

— Казвай, Хулиганчо.

— Де отиде тоя Ганчо?

— Разузнава.

*— Разузнава?
Два-три часа оттогава.
Ах, мошеникът му нагъл,
да не би да е избягал.*

— Вижда вълчите следи,

без да ни предупреди,
и си духва под опашката...

— Ние си стои-и-им глупашката.

— Хули!

— Казвай, Хулиганчо!

— Да попитаме Стоянчо.

— Нищо няма да ви кажа!

— Хули, де му е багажа?

— Знам ли.
Сакът му къде е?

— Взел го е.

— Само да посмее!

— Взел го е!

— А двата меца?

— Свил ги е от нас подлеца.

— Духнал е и не му пука!

— Гледай какво има тука!
„Балканиада! Балканиада...
За хвъркати, зъбати, рогати, космати...
На Балканската ливада...
За шампионите награда...“

— Хули! Тръгнал е без нас.

*Да не губим нито час.
Няма време да се бавим!*

— Ами тез?

*— Ще ги оставим
да стоят във тази дупка.
Изпаряваме се! Чупка!
Щом се върнем шампиони,
ще накажем тез шпиони.
„Ний сме двамата глигани,
двама хитри хулигани,
ще отидем за награда
на една балканиада,
щом се върнем шампиони,
ще накажем тез шпиони.
Стоп!
Хоп!
Трон!
Хайде във галоп.“*

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

*НО СЛЕД ВСЯКА НЕСПОЛУКА
СЛЕДВА НЯКАКВА ПОУКА*

*Дядо Борко се клатушка
цяла нощ със своята пушка.
По следата, по следата,
наближава пещерата:*

*— Ох, че дълъг, тежък път!
Май измами ме Вълкът.
Ходих, бродих вдън гората,
уморих се без каручка,
но потъна вдън земята
мойта непослушна внучка.
Почвам вече да се плаша.
Здраво ще я напердаша!
Таз скала е много стръмна.
Я със пушката да гръмна!
Бум! Бум! Бум!*

*— Ура! Ура!
Тук сме! В тази пещера!*

*— Чух ли? Или недочух?
Малко нещо май съм глух.
Ехото ли е това,
или ме боли глава?
Тази история е тъмна.
Я със пушката да гръмна.
Бум! Бум! Бум!*

— Ура! Ура!

Тук сме! В тази пещера!

*— Май извика някой! Кой?
Приготвис! Готов за бой!
Кой е вътре в пещерата?
Заболя ме пак главата
и не чувам вече шум.
Ето! Нямам и куршум.
Ала имам две идейки:
Първо: движса се, пълзейки.
Второ: втурвам се в атака.
Виждте как умът ми щрака.
Де сте, славни времена
от Балканската война!
Ах, как пеех с остър щик:
„Велик е нашият войник...“
Вече станах стогодишен,
ала пак не съм излишен,
здрав съм още, пипам яко
(туй — от киселото мляко).
Тъй че имам сила йоц!
Хвърлям се. Напред, на нож
А! Какъв е тоз чувал?!*

— Дядо! Дядо!

*— Тръпна цял!
Туй е внучката ми Лили.*

— Отвържи ни, дядо мили!

— Кой ви върза тук?

*— Ония.
Тримата.*

— Ще ги убия!

— Нека да не бях заспала —
щяха те да са в чувала.

— Аз съм заекът Стоянчо.
Имам тук наблизо ранчо
и отивах за награда
на една балканиада,
но направиха ми мръсно
и сега е вече късно.

— Значи ти си бил Стоянчо?
Чувал съм за твоето ранчо.
Един Вълк — голям предател,
лъже, че ти бил приятел.

— Как? Кога? Къде го срещна!

— Сметката му беше грешна,
ала аз ще го науча!
Вкъщи го заключих с ключа.

— Вкъщи ли? Ала тогава...
Тръгнал е да ме спасява!
Ах! Постъпих безобразно —
и обидих го напразно.
Ние с него сме приятели —
двама бивши състезатели.

— Как тъй бивши — скача Лили. —
Или вече нямаш сили?
Никакви такива бивши.
Ний ще бъдем печеливши.
Тръгвам с вас. Ще станем трима!
А до старта време има.

— Има само седем часа.

— Седем часа! Да! Това са
седем, ако ходим пеш.
Дядо! Ще ни отведеш!

— Със каручката! Веднага!
Дядо Борко ще помага!
Мойто конче има сила
колкото автомобила
и се движа с него аз
сто и двацет дъба в час.

— Бързо, дядо, ще сполучим!

— Първо Вълчо да отключим.

— И да пратим телеграма
във Зелениград на мама!
Че тъй както ги подплаши —
татко ще те напердаши.

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

Балканиада

— Уважаеми зрители и радиослушатели,
включете всички приематели.
Предаваме чрез специален теле-радиолокатор.
И както виждате, аз съм коментатор —
Мечо Мечев — от стария Балкан,
бивш балкански шампион —
понастоящем ветеран.
Нашата юбилейна балканиада
се провежда на Балканската ливада
и нейната цел е всеки честно да се състезава,
а не да лъже, да бие, да изтезава.
Балканиадата обединява и сплотява всички
състезатели, които са враждували,
и ги прави приятели, след като тук са общували,
на нашите площадки и писти.
Ето, пристигат и нови спортисти.
Вашето име?

— Ганчо.

— По какво желаете да се състезавате?

— Зависи каква награда давате.

— Наградата е еднаква за всяка дисциплина.

— Но каква е?

— Каква мислите?

- *Екскурзия в чужбина.*
- *Не познахте.*
- *Тогава една лимузина.*
- *И това не.*
- *Двайсет килограма сланина.*
- *Не, не познахте. Наградите не са материални,
а идеални.
Ние се ръководим от други идеали
и награждаваме победителите с балкански медали.*
- *Медали?! Обаче какви медали?
Може би са от благородни метали?
От злато, сребро или платина?*
- *Не! Медалите са от дървесина.
Във вид на четирилистна детелина.
И освен това заедно с медала
се връчва писмена похвала.
Е, какво, подавате ли официална заявка?*
- *Да не съм луд. Това е жива минавка.
Това не е балканиада, а подигравка.*
- *Както искате. Има ли други кандидати?
Рогати, космати, крилати, опашати?
Имената ви?*
- *Хулиганчо и Хули.*
- *А защо не сте се обули?*
- *Нямаме кецове. Този мошеник ни изпревари.*

А довчера бяхме с него другари.

— Ганчо мошеник! Много ми е приятно да ви видя как ще се върнете обратно.

— Чу ли, Хули? Закъснели сме безвъзвратно.

— Не сте закъснели. Приемам вашата заявка. Ганчо да седне в страничната канавка!

— Добре, ще седна да гледам тази минавка — нещо избива ме на прозявка.

— И така, в коя дисциплина?

— Трепете се за една смачкана детелина.

— Моля, Ганчо да не повишава тон, защото ще му покажа червен картон.

— Каква детелина?

— Това е медала, плюс една писмена похвала.

— Само това ли?

— Само това.

— Че то... да си ходим.

— Умна глава.

— Обаче нали навред из гората ще ни гръмнат имената.

— Разбира се! Всички зрители и радиослушатели

стоят пред своите преподаватели.

— Хулиганчо, аз оставам да се състезавам.

*— И аз оставам, Хули, тогава
стига ми една гола слава.*

*— Гледай ти какви мераци
имали тези глупаци.*

— Вие в канавката да мълчите!

— Хайде сега медалите да ни закачите.

— Много бързате, първо трябва да победите.

— А кой ще ни бъде съперник?

*— Един лъв от Перник.
Един крокодил от зеленото мочурище
край Панагюрище.
Една мечка с огромно туловище
от Търговище.
Един бик от Горен чифлик.
Един ягуар — от Нови пазар.
Един кит от Бургас,
но той имал ишиас
и не може да се състезава горкия.
И един носорог от Долна Митрополия.
Това е борба — тежка категория.*

— Хули, не ми харесва тази история.

— Запишете се тогава в друга дисциплина.

— Може ли да се явим догодина?

— Както искате. Драги зрители и радиослушатели,
в момента работят всички предаватели.
Записването продължава,
побързайте, стартът приближава.

— Аз съм заекът Стоянчо.
Имам там далече ранчо.
Закъснях, едва се влача
и ми иде да заплача
зарад моето излагане.
Дадохте ли старт по бягане?

— Не. За тази дисциплина
са записани малцини.
Даже още никой няма.

Хулиганчо:
— Аз.

Стоянчо:
— И аз.

— Записвам и двама.
Името ви?

— Хулиганчо.

— Вашето беше как?

— Стоянчо.

— Ето пристигат и други!
На вашите услуги.

— Паркирах си под оня дъб каручката
и ви водя този вълк и внучката.
Брей, Стоянчо, ти кога пристигна?

*Не можах да те настигна.
Я! Кого виждам! Влязохте ли ми в капана!
Горе ръцете, разбойници. Сега ще ви хвана.*

*— Моля, моля. Тука не се позволява саморазправа.
Тука всеки честно и почтено се състезава.*

— Нима няма да има наказание?

*— Разрешава се само състезание.
Иска ли питане?*

Бай Коста:

*— Затова са така окопитени.
Тези бандити — непревъзпитани.*

Лили:

— Готова съм да се състезавам с тях.

Ганчо:

*— От тези хич не ме е страх.
Какви дисциплини има свободни?*

*— За тях не знам дали сте годни.
Волейбол, баскетбол, тенис на маса,
това са
дисциплини мрежести
(значи със мрежа).
Има още вдигане тежести.*

Лили:

— Отбележете ме.

*— Ще ви отбележа.
От вдигане тежести всеки се дърпа.*

Ганчо:

— Победата ми е вързана в кърпа.

— Как се казвате?

Ганчо:

— Ганчо.

Бай Коста:

— Това е сака на Стоянчо.

Ганчо:

— Не е вярно. Това си е мойта торбичка.

— Вашето име?

Лили:

— Лили Късата поличка.

— Има ли други? Прекратявам.

Хули:

— И аз искам да се състезавам.

— Какво предпочитате? Какъв спорт?

Хули:

— Някой спорт за деца — нямам още паспорт.

— Тука разлика няма голяма.

Какво тренирате?

Хули:

— Как го каза?

— Нима не разбирате?

Има разни видове тренировка.

Тренировка по плуване,

*тренировка по фехтовка,
тренировка по ски
на две дъски,
тренировка по бокс, тренировка по джудо.*

*Хули:
— Голямо чудо!*

А има ли тренировка по ритане?

— Има по футбол. Искате ли ритане?

*Хули:
— Тогавата аз тренирам —
много силно мога да шутирам.*

*Стойанчо:
— Това го разбрах от личен опит:
без малко щях да му опитам шута
ей тука — по бута.*

*Бай Коста:
— Така ли, приятелю?
Дай да те прегърна.
Тъкано ще му го върна.*

*— Моля, моля, това не се разрешава.
Отварям скобка —
разрешавам състезание по ритане на топка.*

*Хули:
— Готово! Ще му набутам веднага голчето.*

*Бай Коста:
— Първо си избърши сополчето.*

— Достатъчно! Записвам ви имената.

Хули:
— Хули!

Бай Коста:
— Бай Коста!

— А сега подредете се на тревата —
двама по двама, двама по двама.
Да видим каква е нашата програма.

Дядо Борко:
— А аз какво ще правя примерно?

Водещ:
— Ще следите дали се състезават почтено и
примерно.
Ще изпълнявате ролята на съдията
по спазване на правилата.

Ганчо:
— Той няма да бъде обективен.
Да извикаме някой съдия от Сливен.

Хулиганчо:
— Защо от Сливен? По-добре от Силистра.
Там на Дунав водата е бистра.

Тримата:
— От София в никакъв случай обаче —
майката ще ни разплаче.

Ганчо:
— Много сме патили от подобни съдийства,
които ни приписват различни убийства.

Хули:

— А пък ние изобищо не можем да убием.

Ганчо:

— Най-много в джоба нещичко да скрием.

Хулиганчо:

— Ние сме честни хулигани.

Тримата:

— Крием се, крадем, гладуваме,
но на страшни се преструваме.

— Дядо Борко в гората е като у дома си.
Имам доверие на белите му власи.

И така: започваме с бягане — крос.

Стоянчо:

— Може ли един въпрос:
разрешено ли е да бягам бос?
Нямам кецове, нямам екип.

Бай Коста:

— Открадна му ги ей този тип.

Ганчо:

— Какво говориш? Аз не съм егоист,
давам ги на Хулиганчо. И съм си чист.

— Драги зрители и радиослушатели,
които сте включили своите предаватели,
старт на бягане крос.

Състезатели:

Хулиганчо с кецове
и Стоянчо — бос.

Кросът е без спирка.

Дядо Борко, вземи тази свирка!

Старт!

Дядо Борко:

— Стоп!

Стоянчо наруши правилата.

— Фалстарт! Поздравявам за честността съдията.

Втори старт!

Двамата тръгнаха заедно!

Лили:

— Заеко, бягай! Бягай, заеко!

Бай Коста:

— Дръж се, Стоянчо! Сега си напред.

Стоянчо:

— Напред, обаче нещо не е в ред.

Много съм уморен —

днес съм препускарал целия ден.

Бай Коста:

— Не се разсейвай! Той те задмина!

Лили:

— Задмина го с обиколка и половина.

*— Хулиганчо бързо скорост набира
и тръгва да обикаля баира.*

Хули и Ганчо:

— Ура! Ура! Цял свят ни гледа!

Близко е вече нашата победа.

*— Ето, Стоянчо на баира излиза,
но явно има някаква криза.*

А сега да оставим радиотелефона

да предава развоя по микрофона
и да призовем следващите спортисти.
Това са двамата щангисти: Ганчо и Лили Късата
поличка.

За нея разбрахме, че дори не е ученичка.

Лили:

— Обаче, както виждате, съм вече голяма.

— Тежест на щангата 5 килограма.
Да ги поставят двамата асистенти.

Бай Коста:

— Ще внимавам да не те измени.
Ето, поставих два и половина отляво.

Хули:

— И аз два и половина отдясно.

Бай Коста:

— Вдигай здраво!

Лили:

— Ясно!

Дядо Борко:

— Аз ще гледам точно в средата
дали се спазват правилата!

— Лили ги вдигна. Опит успешен!
Ганчо също е безпогрешен!
Какво чуваме по радиотелефона?
Хулиганчо вече се изкачва по склона.
Стоянчо е изостанал доста.

Лили:

— Ще загубим бягането, бай Коста!

Ганчо:

— Това ми дава нови сили.

Бай Коста:

— Спокойно, Лили! Спокойно, Лили!

*— А сега превключваме на нашата програма.
Тежест на щангата 50 килограма.*

Ганчо:

— Не е ли твърде голяма?

Хули:

*— Искай сега ти да си отпреди.
Отдясно ще сложва само 5.*

Ганчо:

— Може ли аз да бъда напред?

— В нашето състезание редът е по желание.

Бай Коста:

— Слагам отляво 25.

Хули:

— И аз слагам толкова отдясно.

— Ганчо ги вдигна. Прекрасно! Прекрасно!

Нов рекорд за нашия спорт! Поздравления за рекордьора!

Драги зрители и радиослушатели, продължава спора!

Продължава спора.

Хули:

— Бъди спокоен, всичко е наред —

вече ѝ сложих 25.
На съдията
нали му свих очилата
и сега е с къорави очи.

— Моля, публиката да мълчи!
Лили се приближава.
Вдига щангата... Но се залюлява!
Дали това е по правилата,
ще реши единствено съдията.

Дядо Борко:
— Този опит е неуспешен.

— Както виждате, съдията е безпогрешен.
Следва втори опит на Лили.

Лили:
— Бай Коста, усещам, че нямам сили.

Бай Коста:
— Но имаш воля. А волята здрава
силите винаги удвоява.

— Ето, първият състезател се задава.
Призовавам публиката да не вдига врява.
Това е Хулиганчо, който ще направи три обиколки
около баира,
след което ще финишира.

Хулиганчо излиза.
А Стоянчо все още е в криза
и никакъв го няма.
Тежест на щангата 50 килограма.
Ето, Лили се навежда...
Както изглежда — няма надежда.
О! Какво виждаме! Сензация! Сензация!

*За младата състезателка — акламация!
Изравнен рекорд за нашия спорт!
Да поздравим втория рекордьор
и да продължим интересния спор.
Но ето на ливадата пристига Стоянчо —
твърде назад от Хулиганчо.*

*Бай Коста:
— Дръж се, Стоянчо.*

*Стоянчо:
— Положението е тревожно!*

*Бай Коста:
— Ще го стигнеш. Няма нищо невъзможно.*

*Стоянчо:
— Да, но ми влезе трън в петата.*

*Бай Коста:
— Сега ще го извадя със иглата.*

*— Стоянчо май че излиза от временната криза.
Преодолява физическата болка
и се устремява към последната обиколка.
Тежест на щангата 100 килограма!!!
Конкуренцията е голяма.*

*Бай Коста:
— Слагам 50 кг отляво.*

*Хули:
— Слагам 50 кг отдясно.
(Слага 50 — обаче без нулата.)*

*— Нещо ново от радиокулата?
От радиокулата ново нещо!*

Състезанието става горещо!
Стоянчо намалява дистанцията...
Брррррр... Какво става? Повредата е в станцията!
Да преминем на другата програма.
Тежест на щангата 100 килограма.
Първи опит ще направи Лили.

Ганчо:
— Хули, май са те открили.
Може ли първи аз да вдигна?

Бай Коста:
— Ей, хулиган, защо му намигна?

Ганчо:
— Кой, аз ли? Влезе ми муха в окото.

Бай Коста:
— Внимавай, защото...

— Внимание — 100 килограма — това е
недостижим рекорд
за балканския спорт.
Рекордьорът Ганчо се навежда.
И ще успее, изглежда.
От него лъха бодрост и свежест.
Той пристъпва към рекордната тежест...
Първи опит!...
Неуспешен!... Втори опит!... Направо смешен!
Какво става с героя днешен?
Последен опит! Щангата е до коленете!
Клякане! Сега е на раменете.
А сега Ганчо трябва да се изправи.
Дали ще успее да го направи?
Ето, Ганчо на земята се пльосва!
Моля, публиката да не го ядосва
и да не създава излишно напрежение.

*Все пак Ганчо завърши с великолепно постижение
това състезание оспорвано и славно
и засега е с Лили наравно.
Внимание! Лили ще вдига!*

*Бай Коста:
— Ей, хулигане, стига намига!*

*Хули:
— Кой, аз ли? Влезе ми муха в окото.*

*Бай Коста:
— Внимавай, защото...*

*Ганчо:
— Много мухи се навъдиха тука.*

*Бай Коста:
— Лили, наслука!*

*Хули:
— Сложих ѝ още 50 килограма.*

*Ганчо:
— Сега не могат да ги вдигнат даже двама.*

*— Моля, състезателите да застанат настрана.
Призовавам публиката за тишина.
Браво! Щангата е вдигната от земята!
Внимание! Сега е до рамената!
А сега Лили трябва да се изправи,
но това е трудно да се направи.
Какво виждаме!! Невероятно!!
Щангата е вдигната, макар еднократно.
Дали опитът е успешен,
ще каже съдията безпогрешен.*

Дядо Борко:

— Състезателката не може да я задържи.

Бай Коста:

— Според мене може!

Дядо Борко:

— Не обичам лъжи.

*Може състезателката да ми е близка,
но да лъжа, не ми се иска.*

*— И все пак жалко! И все пак жалко!
Щангата се заклати, но съвсем малко.
Втори опит! Внимание! Внимание!
Продължава напрегнатото състезание.
Асистентите да застанат настрана.
И моля за абсолютна тишина.
Какво виждаме, драги приятели!
Драги зрители, драги радиослушатели!
Свидетели сме на нов световен рекорд
за чест и слава на балканския спорт.
Браво на младата спортистка!
Тя е вече първата медалистка
и е в прегръдките на своя асистент.
Един момент! Един момент!
Какво чувам от другата програма!
Сензация голяма!
Какво става! Какво става?!
Стоянчо съперника си надминава.
Ето, вече излиза на ливадата —
три обиколки остават до наградата.
Дали ще успее
да преодолее
и трите?
Хулиганчо му е по петите.*

Хули:

— Ганчо, Стоянчо ще бъде пръв.

Ганчо:

— Я да опънем тази връв.

— Драги зрители, неочаквана развръзка!
Стоянчо се спъна във някаква връзка!
Хулиганчо вече е напред! Последна обиколка!
Стоянчо продължава, но явно има болка.
Дали ще успее? Не виждам как!
Той бяга на куцкрак!
Невероятно! Невероятно! Ето финала!
Заекът Стоянчо печели медала.
Драги зрители и радиослушатели,
победителят е в прегръдките на своите приятели.
А сега третата дисциплина.
Първият състезател — в лявата половина.
Вторият състезател да застане на вратата.
Как ви бяха имената?

— Бай Коста.

— Хули.

— Бай Коста ще бъде вратар.

Хули:

— Ще го надупча този звяр.

Бай Коста:

— Не се знае кой кого ще надупчи.

— Моля, публиката настрана да се скупчи.
Включваме предавателната кула!
Хули шутира! Един на нула!
А сега състезателите да си разменят местата.
Бай Коста бие! Хули е на вратата!

Удар!... И равенство в резултата.
Един на един. Втора смяна.
Удар!... И в резултата — нова промяна!
Хули е вкарал вече два гола.
Моля, всеки зрител да си седне на стола.
Състезателят Коста е нещо смутен.
Удар! И резултатът е изравнен.
Смутен, несмутен — какво от това:
резултатът е вече два на два.
А сега моля за малко внимание,
за да видим края на това състезание.
Моля публиката да не кряска,
а мълчаливо да ръкопляска,
защото ударът е решителен.
Съдията също да бъде бдителен.

Ганчо:

— Хули, бий във ъгъла ниско!

Дядо Борко:

— Момент! Топката е поставена близо.
Трябва да се постави тука.

Лили:

— Бай Коста, наслука!

Стоянчо:

— Бай Коста, сполука.

— Хули към топката се приближава.
Удар!... Драги зрители, какво става?
Вратарят Коста спасява,
като прави плонж на зелената трева!
Резултатът си остава два на два,
но Коста има последен думата.

Хулиганчо:

— Ганчо, я да побегнем в шумата.

Ганчо:

— Хули, щом бие, хвърли се надясно!

Хули:

— Ясно, Ганчо, ясно!

— Драги зрители и радиослушатели,
които ни гледате и слушате от своите приематели,
необикновено **напрежение!** **Изключително**
напрежение!

Присъстваме на голямо спортно сражение.

Състезателят се засилва от голямо разстояние.

Призовавам за тишина! Внимание! Внимание!

Удар!... И гол!!! Прекрасно! Прекрасно!

Топката — наляво, вратарят — надясно!

Удар, от който ще види зор

и вратарят на националния ни отбор.

Победителят е в приятелските прегръдки.

Победеният пие вода на големи глътки.

Да благодарим на съдията

за стриктното спазване на правилата

и да връчим тържествено балканските медали,
придружени с писмени похвали.

Моля, победените също да останат.

Хулиганчо:

— Бягайте да бягаме, защото ще ни хванат!

Ганчо:

— Ние си тръгваме! Тук не е интересно!

— Вие се състезавахте упорито и честно,

затова — като награда

за достойно участие в нашата балканиада,

всеки, който не е станал шампион,

*ще получи по един специален бонбон,
производство на нашата фабрика „Балканка“.*

Ганчо:

— По-добре беше по една луканка.

Хули:

— Аз и на бонбон съм съгласен.

Хулиганчо:

— Ганчо, бонбонът е прекрасен.

ЕПИЛОГ С ПЕСНИЧКА

*И тъй, завършваме романа,
започнал с горската поляна,
със заекът добър Стоянчо
и неговото славно ранчо.*

*След приключения и случки
с глигани, вълци, пушки, внучки
спечелихме добра награда
на лятната балканиада.*

*Остана крайната поука,
но нека я избегнем тука
(поука ли е — има скука).
И после — времето напредна.
Я нека песента последна
отново с вас да си повторим
и текста ѝ да преговорим:*

ПЕСНИЧКА — ПРОЛОГ

*Здравей, приятелю чудесен.
И ти здравей, и ти здравей!
Не може на света без песен
и затова със нас запей.*

*Какво за песента е нужно:
да се запее, първо, дружно,
и второ — в песента да има
мелодия със стих и рима.*

Тъй става песента любима

*на двама, после и на трима,
със теб сме вече четирима,
със теб — петима, с теб — шестима.*

*Без песничка човек е беден —
ела при нас да станем седем.
А ти защо си тъй ядосан!
Ела при нас да станем осем.*

*Ела и ти с гласа си весел
да станем девет, после десет.
И да запеем тази песен,
която има припев лесен:*

Здравей, приятелю чудесен!...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.